

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De auaritia & filiabus eius, cap. 57

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Avaritia est gloria seu quarumlibet rerum insatiabilis & inhonesta cupido. Hoc vitium alio nomine vocatur philargyria. Videtur tamen inter hæc duo aliqua esse differentia, quia avaritia est immoderatus appetitus habendi omnium rerum; Philargyria verò per quam singulari appetitu pecunie colligendæ frena laxantur. Avaritiæ autem filia sunt fallacia, proditio, perjurya, inquietudo, violentia, contra misericordiam obdurations cordis. Avaritia in duobus consistit, in acquirendo scilicet, & retinendo; de cuius malitia per Salomonem dicitur: Conturbat domum suam, qui sectatur avaritiam. Dominus volens Zachariæ ostendere unde maxime procederent mala mundi, ostendit ei amphoram, per cuius amplum os intelligeret cupiditatem. Ipsa in eodem propheta dicta est oculus in vniuersa terra. Secundum Apostolum: Radix omnium malorum est avaritia. Per eam non solum tentatur personæ seculares, sed etiam spirituales. Iacob regredientem ad terram natiuitatis suæ, secutus est Laban, volens eum retinere; quem cum retinere non posset, ait: ad tuos ire volebas, cur furatus es deos meos? Iacob, qui interpretatur luctator vel supplantator, significat virum monasticum, qui esse debet supplantator vitiorum: Laban verò, qui sonat cæcidus, designat mundum. Contingit frequenter, vt aliquis mundum per conuersionem deserat, nec tamē conuersus ab avaritia cor suum cohibeat: hunc iustè mundus insequitur & dicit: Desiderio erat tibi domus patris tui, id est, patria cœlestis, cur furatus es Deos meos? ac si dicat: Cur sectaris avaritiam? de auro & argento, quod religiosi satis appetunt, idola sunt. Non ergo sine causa avaritiam, idolorum seruitutem vocat Apostolus. Rachel, quæ interpretatur videns Deum, anima est religiosi, quæ dum mundi huius diuitias concupiscit, quasi idola sub stramentis abscondit. Omnia enim corporis necessaria, quæ monachis regula concedit, quia vilia sunt, strameta dici possunt. APOLLON.

De Auaritia.

Prou. 13.

Zach. 5.

Ibidem.

1. Tim. 6

Gen. 31.

Colof. 3.

*Religio-
sis saepe
falsò iri-
bui auar-
ritiam.*

Sæpe ordo noster à secularibus de auaritia iudicatur. CÆSARIUS: quod illi auaritiam, hoc nos dicimus esse prouidentiam: omnes hospites superuenientes, ex mandato regulæ tenemur sicut Christum suscipere, quibus si negaretur hospitalitas, qui modò ordinem iudicant de auaritia, tunc fortè ampliùs eundem iudicarent de impietate & immisericordià. Penè nulla domus est ordinis, quæ nõ sit obligata debitis, tum propter hospites & pauperes, tũ propter eos, qui quotidie conuertuntur, & sine scandalo repelli non possunt. Venim enim dispensatores nostros excusam, non de toto, sed de tanto, sæpe hac necessitate oportet illos, velint nolint, auere. Quanta pœna vitium auaritiæ in præsentis siue in futuro plectatur, vel quanta gloria & fructu diuitiarum cõtempus in præsentis etiam remuneretur, quibusdam tibi ostendam exemplis. Magna erit eius gloria in futuro.

CAPVT LVIII.

*Auari-
tia puni-
ta in hac
vita.*

*Periuiriũ
punitur.
1. Tim. 6*

MILES quidam Cæsarius nomine, de proxima villa Wintere oriundus, fratrem habuit carnalem nomine Herminoldum, Bonnensis ecclesiæ Decanum; iste eidem Cæsario accommodauerat de pecunia ecclesiæ 20. marcas Colonienſis monete. Mortuo Decano, Præpositus & fratres militem, quia pecuniam sibi commodatam reddere recusauit, imò, quod deterius erat, omnino negauit, & quia illũ testibus contincere non potuerunt iurare cõpulerunt. Miles verò, stimulatus auaritia, iurauit & pejerauit, equũ ascēdit & abiit, sed manũ Domini effugere non potuit. Cũ autẽ cõpleſset medium viæ, ire volens ad domum suam, procedere non potuit. Nam propter auaritiam, quæ radix est omnium malõrum, Dominus gressum illius in terra fixit, & quia mentitus fuerat, linguẽ eum officio priuauit. Sentiens se ille iusto Dei iudicio non posse loqui, nequẽ procedere, vel saltem Bonnam redire, sanctum Abraham patriarcham, qui tunc ei in mentem venit, satis deuotè inuocauit, dicens: Sancte Abraham, si tuis meritis cum officio linguæ gressum recepero, mox Bonnam reuertar, & fratribus